

— Διότι, Μαρία μου, δὲν πρέπει. Ἐνωσῆς ὅτι ὁ κόσμος καὶ αἱ κοινωνικαὶ ἔξεις εἰς ἃς διτυγχῶς ὑποχέμεθα, δὲν τὸ ἐπιτρέπουσι τὸ καταλαμβάνεις.

Τότε δὲ ἐκείνη, ὅπως ἐξαλείψῃ πᾶσαν ὑπιστάμενην ἔτι ἐν ἐμοὶ πρόληψιν ὡς πρὸς τὴν κατ' εὐθεῖαν μετ' αὐτῆς ἀλληλογραφίαν μου, μοι διακρίνωσε τὸν μέλλοντα γάμον της μετὰ τινος κυρίου ἐκ Νεαπόλεως. Τὸν γάμον τοῦτον εἶχε συνημολογήσει ὁ πατήρ της ἐν Νεαπόλει, ὁπόθεν εἶγεν ἀναγγελεῖ αὐτὸν πρὸ δύο σχεδὸν ἐβδομάδων πρὸς τὴν Μαρίαν. Ἡ δὲ Μαρία ὑπὸ φιλοικτιρμόνος καὶ ὑψηλοῦ αἰσθήματος κινουμένη ἀπέφυγε νὰ μοι ἀποκαλύψῃ τὸ συνοικέσιον τοῦτο μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, μὴ θελήσασα νὰ μοι ἀναφέρῃ τι δυνάμενον νὰ δεινώσῃ τὴν ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἀπελπισίαν, ἅτε καλῶς γινώσκουσα ὅτι πολλάκις ἡ ἀγγελία τῆς τῶν ἄλλων εὐτυχίας πικροτέραν καθίστησιν εἰς τοὺς δυστυχούντας τὴν μαστίχουσαν αὐτοὺς συμφορὰν.

Ἐγὼ τότε ἐννοήσας ἅπασαν τὴν ἀβρότητα τῆς πρὸς ἐμὲ συμπεριφορᾶς ταύτης τῆς Μαρίας, ἅμα δὲ καὶ ὑπὸ πείου εὐγενοῦς αἰσθήματος ὑπηγορεύθη, — Μαρία μου, — τῇ εἶπον, — ἔσο εὐτυχὴς τὸ ἐπιθυμῶ ἀπὸ μέσης καρδίας, σοὶ τὸ εὐχομαι ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς μου.

— Γεώργιε, — ὑπέλαβεν ἐκείνη, — σ' εὐχαριστῶ, σ' εὐχαριστῶ. Ἐλπίζω δὲ, — προσέθηκεν, — ὅτι ἐξέλιπε τώρα πᾶσα δυσκολία ὅπως μοι γράφῃς κατ' εὐθεῖαν.

— Ναί, Μαρία, — τῇ ἀπήντησα, — σοὶ τὸ ὑπόσχομαι, θέλω σοὶ γράφει.

Ἀποχαιρετίσας δὲ αὐτὴν, ἐναπέθηκα ἐπὶ τῶν λευκῶν χειρῶν της τῆς φίλικας καὶ τοῦ σεβασμοῦ τὸ φίλημα, ἀπῆλθον δὲ τῆς οἰκίας ἐκείνης ὅπως δι' ὑστάτην φορὰν μεταβῶ εἰς τὸ προσκυνητήριον τοῦ ἔρωτός μου, εἰς τὴν ὡραίαν ἐκείνην ἑπαυλιν, ὅπως ἴδω διὰ τελευταίαν ἔσως φορὰν τὴν θέσιν ἐκείνην, ὅπου ἐγὼ καὶ ἡ Ζωὴ μου εὐέλπιδες καὶ χαίροντες προσεβλέπομεν ἀνέφελον καὶ γελῶν τὸ μέλλον.

Μεταβάς λοιπὸν ἐκεῖ καὶ γονυπατήσας ἐνώπιον τῆς λιθίνης στήλης ἐκλαύσα πικρῶς τὸν ἀπολεσθέντα ἔρωτά μου· τὴν δὲ ἀκόλουθον πρωτὴν τῆς 23.ης Ἰουνίου 1861, διὰ τοῦ αὐστριακοῦ ἀμπιστολίου ἀπῆλθον εἰς Κωνσταντινούπολιν, μὴ προσδοκῶν τι πλεον ἐπὶ τῆς γῆς, μηδὲν ἐλπίζων.

[ἀκολουθεῖ]

Φ. KAPPED.

ΤΟ ΑΝΩΝΥΜΟΝ ΑΡΙΣΤΟΓΡΗΜΑ.

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Μ. . .

Ὁ Ῥούβενς ἡμέραν τινὰ διερχόμενος τὰ περὶχωρὰ τῆς Μιδρλίτης, εἰσῆλθεν εἰς τινα μονὴν λίαν αὐστηροῦ βίου, καὶ μετ' ἐκπλήξεως παρατήρησεν εἰς τὴν πτωχὴν καὶ ταπεινὴν θέσιν τῶν φιλτῶν τοῦ μοναστηρίου εἰκόνα τινὰ ἀποκαλύπτουσαν τὴν ὑψηλοτέραν διάνοιαν. Ἡ εἰκὼν ἐκείνη παρίστα τὸν θάνατον μοναχοῦ τινος. Ὁ Ῥούβενς προσεκάλεσε τοὺς μαθητὰς του, ἔδειξεν εἰς αὐτοὺς τὴν εἰκόνα καὶ πάντες συνεμερίσθησαν τὸν θαυμασμόν του.

— Καὶ τίς ἠδύνατο νὰ ᾔναι ὁ πτωχὴς τοῦ ἔργου τούτου; ἠρώτησεν ὁ Βάν Δισκ, ὁ εὐνοούμενος μαθητὴς τοῦ Ῥούβενς.

Ὅνομά τι ᾔτο γεγραμμένον κάτωθι τῆς εἰκόνης· ἀλλὰ μετ' ἐπιμελείας τὸ εἶχον ἐξαλείψῃ ἀπήντησεν ὁ Βάν Θύλδεν.

Ὁ Ῥούβενς προσεκάλεσε τὸν ἡγουμένον τῆς μονῆς, γέροντα μοναχόν, καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ τεχνίτου εἰς ὃν ὤφειλε τὸν θαυμασμόν του.

— Ὁ ζωγράφος δὲν εἶναι ἐκ τοῦ κόσμου τούτου.

— Ἀλλὰ, πάτερ μου, αὐτὸς παρητήθη τῆς ἀθανασίας.

— Ἡ ἀθανασία εἶναι μὴδὲν ἀπέναντι τῆς αἰωνιότητος!

Ὁ μοναχὸς ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν του διὰ τῆς μοναχικῆς του καλύπτρας καὶ ἠλλαξεν ὁμιλίαν ὅπως οὕτω ἐμποδίσῃ τὸν Ρούβενς νὰ ἐπιμείνῃ περισσότερον.

Ὁ ἐνδοξὸς Ὀλλανδὸς ἐξῆλθε τοῦ μοναστηρίου μὲ τὴν λαμπρὰν συνοδείαν τῶν μαθητῶν του καὶ ἅπαντες ἐπανῆλθον εἰς Μαδρίτην σκεπτικοὶ καὶ σιωπηλοὶ.

Ὁ ἡγούμενος εἰσῆλθεν εἰς τὸ κελλίον του, ἐγονυπέτησεν ἐπὶ τῆς ἐξ ἀχύρου ψάθης του, ἥτις τῷ ἐχρησίμευσεν ὡς κλίνη, καὶ ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Θεὸν ἐνθερμον προσευχὴν.

Ἀκολουθῶς συνέλεξε γραφίδας, χρώματα καὶ ἀναλόγιον, εὗρισκόμενα ἐντὸς τοῦ κελλίου του, καὶ τὰ ἔρριψεν εἰς τὸν ὑπὸ τὰ παράθυρά του διερχόμενον ποταμὸν. Ἐθεώρησεν ἐπὶ τινα χρόνον μελαγχολικῶς τὸ συμπαρασῦρον ταῦτα ὕδωρ καὶ, ὅτε ἐξηφανίσθησαν, ἐγονυπέτησε πάλιν ἐπὶ τῆς ψάθης του καὶ προσηυχῆθη ἐνώπιον τῆς ἐκ σανίδος εἰκόνης τοῦ Ἑσταυρωμένου.

ΑΝΔΡΕΑΣ Ο. ΖΑΪΜΗΣ

Ἡ Ζάκυνθος ἐπένησε προχθὲς τὸν υἱὸν μιᾶς τῶν περιφανεστάτων τῆς Ἑλλάδος οἰκογενειῶν, τὸν Ἀνδρέαν Ζαΐμην, εἰς τοῦ ὁποῦ το γαληνιαῖον βλέμμα ἀντη-

Σ. Ζ. Α. Ἀσμένως καταχωρίζομεν τὴν ἀνωτέρω μετάφρασιν τῆς δεσποινίδος Μ. θυγατρὸς διακεκριμένου ἡμῶν συμπολίτου καὶ φίλου, καὶ διαπρεπούσης ἐπὶ σπανία εὐφυΐα ἄμα δὲ καὶ ἐκτάκτῃ περὶ τὰ γράμματα ἐπιδόσει.

νακλάτο ἡ εἰκὼν τοῦ εὐκλεοῦς καὶ πρῶτου θεμελιωτοῦ τῆς ἐλληνικῆς ἀνεξαρτησίας φερωνύμου αὐτοῦ Πάππου, τοῦ προσεγγόντος τὰ πάντα ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς πατρίδος. Ἐκηδεύθη δ' ἐπαξίως τοῦ πατρογονικοῦ του κλέους ἐν τῇ ἀνθοσπείρῃ Ζακύνθῳ, ἣν περιπαθῶς ἡγάπησεν. Εἰς ταύτην ἠλπισε τὴν ἀνάγκησιν τῆς μαραινουμένης ἀνθηρᾶς αὐτοῦ μορφῆς· πλὴν φεῖ! μετὰ πεντάμηνον ἐν αὐτῇ ξένισιν παρὰ τῷ ἀξιοσεβάστῳ θείῳ του Σπυρίδωνι Ρώμα ἐπέπρωτο ἡ αὐτὴ, πρὸς ἣν προσήλωσε τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας του, νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς τάφος.

Ἐν τῇ πανδήμῳ αὐτοῦ κηδείᾳ ἐγκατωπτρίζετο πιστότατα πένθος πάνδημον, πένθος ἀνυπόκριτον· ἡ συρροὴ τοῦ ἀπείρου πλήθους, ὅπερ συνώδευσε τὸ νεκρὸν του λείψανον μέχρι τῶν χειλέων τοῦ δεχθέντος αὐτὸ τάφου, ἀπέδειξε τρανῶς ὅτι ἡ κοινωνία τῆς Ζακύνθου εἰλικρινῶς καὶ δεόντως τιμᾷ τὴν ἀρετὴν καὶ ἀκμαίαν διασώζει τὴν μνήμην ἐκείνων, οἵτινες τὰ πάντα ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου τῆς πατρίδος διακυβεύουσι. Τὸ πτηνὸν τοῦτο τῆς γῆς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἑαρινοῦ του βίου ἐπτερύγισεν πρὸς τὰς χώρας, ὅπου καλεῖ αὐτὸ ἡ οὐρανία Ἑλπίς, ἡ θυγάτηρ τῆς Ἀρετῆς καὶ τοῦ Θανάτου· ἔκλινε προώρως ὑπὸ τὴν κοινὴν εἰμαρμένην ἵνα ταραχθῇ, ἵνα ἀπέλθῃ ἡ οἰκιακὴ ὀλβιότης, ἡ οἰκιακὴ εὐδαιμονία, καὶ ἵνα ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἀνδρέου λάβῃ πλήρη τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ τῷ βαρὺ ἐκεῖνο λόγιον· «Ἡ μοῖρα φθονεῖ τὴν εὐτυχίαν.»

Φεῖ! ὡς ἄνθος μαρμυρὸν ἐξέπεσεν· ἀφηράσθη, ἀπέπτη προώρως ἀπὸ τῶν τρανῶν περιπτύξεων τῆς βαρυτίμου οἰκογενείας καὶ συγγενείας εἰς τὰ ἐξ ὧν κατῆλθεν αἰθέρια κράτη, ὅσιν διαρκῇ καὶ εὐφρόσυνον εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐρημόπλανον ὁδοιπόρον τῆς ἐρήμου ταύτης τοῦ βίου, ὅπου αἰώνιον τὸ ἔαρ, ὅπου ἄρρητος ἡ γαλήνη καὶ ἡ εὐδαιμονία τῆς ἀνθρωπότητος. Δέκα καὶ ὀκτὼ Μαῖοι μόλις ἐπέχυσαν τὸν δροσοφόρον αὐτῶν ἄνεμον ἐπὶ τὴν κά-